

הַלְכֹות שְׁבָת סִימָן שֻׁבָּ

בָּאָרֶב כְּגֹלָה

רמא

זה מנגנון זה (ס"ד) שלשה, אם הפתל רוחב ארבעה (ס"ה) עדין חשבים כפתח, ואם איןו רוחב ארבעה לא חשבי כפתח. באיזה סולם אמור, בשש בו (ס"ו) ארבע שלייבות, אבל (ס"ז) פחות מכאן לא, אלא-אם-כן זרעוותיו ושליבוקו (ס"ח) קבועה, שאז בברור קובע. (ס"ט) ואם אין הפתל גבוה (ס"ע) אלא עשרה וזוקף *סולם גבוה (ס"א) שבעה ומשהו (ס"ב) במשך ארבעה (ס"ג) אצל הכתל, מתייחס בין (ס"ד) להשתפש עליו בין לערב יחד, כיון שלא נשאר שלשה עד ראש הפתל. עקר הוליא מראש הכתל למעטו מגבה עשרה. אם יש בה (ס"ה) משך ארבעה מניין, בין לעשיותו כפתח לערב יחר בין לענין (ס"ו) שיכל להשתמש בכל הכתל. ואם אין בו ארבעה איןו חשוב כפתח לערב יחד, וכן איןו מועיל להשתמש (ס"ז) בכל הכתל. שאינו משתמש (ס"ח) אלא בוגר (ס"ט) מסקנות שסתמץ: ט (ס"ט) יבנה אצטבא למתח אצל הכתל למעטו מגבה עשרה, אם יש בה ארבעה ועוד במשך הכתל (ס"פ) יוכבלת ארבעה, (פ"א) מועיל להשתמש בכל הכתל, (פ"ב) *אבל איןו חשוב כפתח לערב

פאר היטב

(2) מישן. פרהט, פורהט ארכעט, פמ"ש בראש הטעיה, אללא לילא פעי ד' על ד', פונט אברגט: (2) הפיקוט. עיין פ' 7:

באור הלכה

כ' סלום בכוונה שבחה ומלהרו וכ'ו). האליזר וועא דזק מרדן זה וDSLם חמאצ'ר
דרשווא גל גס'ין כתמי. ובקיא כהה פיטשא לא לשיטה רבנו שטמאל דלא בעין
דרבע שילבוח. עין שט. בכון לא' העת הרובה פוקרים שפליגי על רבנן שטמאל
פוקם השור ושלומן ערוה קותתו, על-ברוטק דבנה גס'ין פמי' שטיה בו אראבע
שליביות או' שערו עוזוין ושליבוכו קבדות. וככל': * אבל איננו קשוב
פנטה לענבר ייח. עין בכאור תאר'א ובשארי אהרוןים, דהטור ושלחן
דרווך טמבי' בשני קוירושים שהחא ברא'ש לחמץ¹⁶). והה בכתיבת יוסף פרעה
ללו התור בנה, ומכל קומות בלשון-יעזרוק סטט קותה הקשה רשות בנה. עין באבר
מעוזר שטפה גס'ין על החטור ושלחן ערוץ. לפה פטמו פן לקלבד שאיטו
הוועטל לערוב ניד, ובאהקה רב' שטוקרים סתמו בנה לתקל, דכונני הנטרא הואה
טומפל לנען לעארב ייסד. בפירוש ר' בי' בעל הנטופת, הלא מה קרכט'ם, ומכמו¹⁷
אזהרואה בכתיבת יוסף, והנשב'א, וכן צטאטי גס'ין בפירוש ר' בנימין חננאל, וכן
אנא זורע גדי עננא וצעפה קפל בשם רבנו שטאל, עין שם ולבד בחודשי

דראס הוא בכוון יותר מערשתה טפחים לא פגי בשבחיה ומושגתו, אלא בכרי שיקחה כסולם צגי'ת תרזה שלשה טפחים קמוק' לאש הקפלן: (עא) שבחה ומושגה. ולא נשאר עד ראש הקפלן רק החותם משלשה, ואקרדין לבור: (עב) במלשך ארבעה. אפלם קאי, (מכ) שיחסוק משך רקכו ארבעה טפחים, ובכ"ל בכריש כספיר, ומשום זההו שעור פפה, והעמורדים של הסולם שתקווין ששליביותם בונן נס-בון (מכ) מעתקין לשועור זה, (מו) ובעיל סשליבותן אין בון שעור: (עג) אפלל הקפלן. אדרלעל גאי, ורוצח לופר, שזוקף אצל הקפלן בשונה (מכ) ויחסוק במלשך אןיך הקפלן רותב ארבעה טפחים. ובכ"ב במאמר-מרקבי, ודעקר שיאתנה רוחם בוחן שליש טפחים סמוך לראש (מכ) אקל אלם מעמידו באלאסן אדריך שיחסוק יומר לעז ערכ קאלבלסן, ודעקר שיאתנה רוחם בוחן שליש טפחים סמוך לראש הקפלן: (עט) להשפשש עליו. מפליל עשרה הפיה - כשלוא סולם מצד אחד, ולעבר נסיד - קשענידיו עלם משני קדרין: (עח) מלשך ארבעה. רוזה לומר, (מכ) המקומים שנגנמעט מוכבה עשרה טפחים יש בו ארבעה טפחים במשך הקפלן: (עט) שייכול להשתמש בכל הקפלן. לבאונה אם לא ערכו נסיד אלא באל אחד בפני עצמה, בלא אוקריין זה על זה להשתמש על ראש הקפלן מכל הפיה? נושא לומר, ליצדרין (ט) קפני. דמה שפהוב לעצבר יחר' מירי שנטמעט פן כל עבי הפפל ונעשה בפפתה לשניים, ומה שפהוב שיבול להשפשש בכל הקפלן. פמיין שלא נהטעט כל עבז אלא בעיד אחרדי⁵⁶ במלשך ארבעה טפחים, ונעשה לה פטשימיון בונת' למ' שנטמעט מזרו, שנעם לו געלות במקומם קמעוט ומטען יעה על ראש כל הקפלן, ולהשני משלמיון בקשה. עין בביט' מאיר שפהוב דאיינו פטר אך למ' שפהוביון בונת' אל-אנס-בון לש פנקום שפחת מעבוי ארבעה טפחים על ארבעה טפחים⁵⁷, עין שם עטומו⁵⁸: (עט) בכל הקפלן. ובכלי הפיה. ואנער שפהובל תהה וחב ארבעה טפחים, (ט) שעיניד בפרקע ומושגמש⁵⁹, אקל איניו נום לעלות רוך עליו לראש הקפלן הואיל ואין בו ארבעה במשכו: ט (עט) בפה אצתבא בונת'ו. אקל אם לא נתחרב להנקרע מערבי-שבח (טכ) לא מהני, דקיין דבר הנפל בשבת ואינו קמעטו: (ט) ובוולטת ארבעה. דהינו שהיא ארבעה טפחים על ארבעה טפחים⁶⁰. ולענן גבה, מישען דאפלו כל-שהוא פפי, כמו בסמוך סעיף י"ד, כל שננטמעט על-ידייה הקפלן מעשרה טפחים מטה' ולקצה: (טא) מועל להשתמש בכל הקפלן. להשתמש עשייך מקל' הפיה. שקיין נום לעלות רוך עלייך על ראש הקפלן הוזיל ואין מטה' לרשות' עובה עשרה. וכל זה קשלא עשרה אצתבא רך אקרד בזדו, (טט) אקל אלם גם סקני עשה בן נסיד שניין, געשה החפכל לשניים בונת' ושוב חזרין ואוסרין זה על זה להשתמש בכתל: (טב) אקל וכרי לעבר חד⁶¹. הינה, אפלו עשה בן

שער הצעיר

ראם קיינה אשה וככנה שאין דרכּ לשלטלה, מכאן, גם בסולם שבכבל דארמונו בקנאה שבדו קובעו: (ג) כן מוקה מבית-מאיר בסעיף ח, אין שם:

מילואים

הלוות שבט סימן שעב

המשך מעמוד הקודם

[משנ"ב ס"ק כב]
תכליה⁽¹⁸⁾.

18) ואם בשערבו תחולת היתנו שהעירוב יחול גם לכל מי שיתווסף בחזרה, כתוב הקף החמים (ס"ק כב) שאם בא לאחר שערבו יכול להעבור פניו לחזר אחרות, והעירוב יחול על כל בם החזרה.

[משנ"ב שם]
לא חל קעrgbוב לפרט⁽¹⁹⁾.

19) וכן אם קדום שערבו עם בני חצירו כבר נשתתפו במניין, כתוב בששות הראיש (כלל בא ס"י ו) שאפילו אם יחוור וערב עמו בני החזרה אין זה מועל לבני המבויא, מושם שכן השיתוף חל למפרען, וצריך לחזר ולעשות שירותם עם בני המבויא. אמן יכול לחזר ולטסומר על מה שנון שהיה לטעם שירות, בפנורא ממשיב באנ.

[משנ"ב שם]

دلא גרע מבני חבורה שפקכו על הפט שעיל הלוחן⁽²⁰⁾.
20) אמן, שם (ס"ק עג) מבואר שאין אריכים לסתוך במפרוש על הפט של השולחן, אלא בין שבבעל הבית הומו אוטם לאוכל משלו יש להם זכות בה. ועל כן אם הפט קיימת עד לאחר בין המשמות סומוכן עליה מושם עירוב.

הראשונה הוא ריק על ידי העירוב, ובশמליכים את פת העירוב למקומות אחר וקונים את דירותם באחד מבתי החזרה השניה ביטול בויה את עירובם הראשון, שהרי עקרו דירותם מbijuta זה, וכשבטל עירובם בטלת התחרבותם. אלא שכך היא תקנת חכמים שניינו העירובים היה קיימים, שהעירוב הראשון מחברה אחת, והעירוב השני קובע את מקום דירותם. ואף על פי שבין עין העירוב הוא לקבוע מקום דירותם, מ"מ יכולם לקבוע דירותם בהרבה מקומות כמי עין תקנת חוץ⁽²¹⁾.

21) אכן, כתוב הערך הלוחן (ס"ה) שצריך להודיע בכל בני החזרה שמערבם עם בני החזרה השניה. ואינו זומנה לערב בחזרה שיטול זכותם לכל בני החזרה ואין צורך לחודיעם, מושם שלנרב בחזרה זכותם להם, שיוכלו לטלטל בה, אבל לערב עם חזר אחרות, יתכן שלא נוח להם להרבנות בדיורות.

עוד כתוב שם, שכשועשים עירוב לשתי חצרות יחד עיריך לביך על מזעת עירוב נאך על פי שביל חציר כבר עירכה לעצמה. מושם שהוא שירוב אחר, ובונכת העירוב יאמור, בהדין שירוא יהא שרא לא לטלטל מבתי שתי החצרות מבית לבית ומבדחים לחצרות ומהצרות לבתיהם וכו' [ראה שיעג לעיל סי' שטו טיטו ומישנ"ב שם ס"ק פג, נטה העירוב].

הלוות שבט סימן שעב

המשך מעמוד רם

אייסור סתירה, כתוב העצוי אלמוניים (ס"ק ט), שנחשב כאילו הכל דין פתוח, יוכולים לערב יהה.

[משנ"ב ס"ק ט]

כי אם בשארם בתיים שבקצורתו⁽²²⁾.

21) אמנם, אף כשהכל חציר עירבה לעצמה, מותר לטלטל כלים ששברתו ביתם האמצעי לכל אחד מרחצאותו, ואין אמרים שהבית האמצעי אינו יכול לקבוע דירתו בשתי מקומות. ולעיל ס"ק כא הבאנו דבריו החוזא בעין זה.

רינה כחלון, כיון שביל קרקע הבית נחשב כמלא. ורבינו יהונתן (שם ב, א ריח לול) בואר, שצדדי הספק הם. האם ריק ממוקם למתלי הבית נחשב כמלא, מושם שם הדורך להניח ספלים וקתראות, או שgas באמצע הבית נחשב כמלא. ולמסקנת הגמרא כל קרקע הבית נחשב כמלא, ולכן ארובה רינה כחלון.

[משנ"ב ס"ק לט]

אין נגקרים מצטנפין לזה⁽²³⁾.

22) ואם הסוגרים מותקנים באופן שאם יסironם בשבת לא יעברו על

הלוות שבט סימן שעב

המשך מעמוד רמא

לו, איתו מסר. [וראה עוד ברמיה ליעיל (סי' שנה ס"ג) שבטה, שאין מקום פטור ברשות היחיד. ולשיטתו לבוארה לא יתכוון בדבר הלבוש]. וראה בוחוריא (אורח ס"י קג ס"ק כה) מהו שכתב על דברי רמ"א שם).

[משנ"ב ס"ק פ]

שהיא ארכעה טפחים על ארכעה טפחים⁽²⁴⁾.
55) ואף שבתנania סילם מותר לדעתם בגנו ואין צורך שיזהה ברוחב שלבי הסולב ד' על ד' טפחים [אלא ד' שיזהה ד' טפחים באורך בלבד, כמו שזכר ביהיל ס"ה ד' בותלן], מ"מ באצטבא צריך ד' על ד'. וראה לעיל ס"ק עז שביארנו עטם הרובה.

[משנ"ב ס"ק פמ]

אכל ויכו לערב יחר⁽²⁵⁾.
56) מודין זה של באצטבא, הוכחה בביור הנגריא (סי' שנה ס"ב) שמדרגה

[שעה"ע ס"ק נא]

רבנן רלא גב'ין עצנה צפחים וכי', לאו רשייקא הייא⁽²⁶⁾.
54) פירוש, שמקומות המיעוט נדרן בכוטול שאין רוחבו ארבעה טפחים שהוא מקום פטור. וככתוב החורייא (אורח סי' צו ס"ק כב), שלפי זה מותר לטלטל מהבתוכל למקומות שנתרמעט, אלא שהקשה מודע אין דינם את מקום המיעוט בחורי רשות היחסה, וזהה אסור לטלטל מהבתוכל לשם. [ובהתאם רבנו פרץ (ערוחבין עז, א, ריח בנק) הקשה, שיש לאסור להשתמש בגנד מקומות המיעוט מסוומ שפוץ לבודיל שהוא מקום האסור לו להשתמש שב, ותירין, שהמקומות שנתרמעט דין בחורי רשות היחסה, ולכן, ולכן, ולכן מותר להשתמש שם אף שעון מוחיצות. וכאורה לדבריו אסור לטלטל מהבתוכל למקומות שנתרמעט]. תירין נספַּך כרב הגאנין יעקב (ערובין שם), שכיוון שהמקומות שנתרמעט הוא מקום פטור, אין זה מקום חשיב, ואף שגפין במלואו למקומות האסור

מילואים

הלבות שבת בימן שubit

המשך מעמוד הקודם

השליבה הוא ד' טפחים במושבה ולא ברוחבה עירך שתגיע בפחות מאי לראש הכותל, אבל אם רחוב ושלילה היא ד' טפחים על ד' טפחים שראוין לגמור עליה ולעלות על הכותל, אין צורך שהסולם יגיע בראש הכותל, ומכלpike שמעיט את גובה הכותל מעשרה. דעה בר, היא דעת הרITEM, שכדי להשתמש בראש הכותל, ד' למעט את גובה הכותל מעשרה טפחים שכרך נחשים שטבוח בנהת. ואין צורך שיגיע הסולם אל ראש הכותל, אבל כדי שיחשב פתח שיוכלו לשבר ביהוד, צורך שהסולם יגיע בראש הכותל. והטור והשער פסקו כי הרעות לחומרה, שהוחייר להשתמש על גב הכותל הוא רק איזטבא רחבה ד' על ד', וגם שכדי לעיר יהוד צורך שהסולם יגיע בראש הכותל.

ברוחב ד' על ד' אינה ממענת את שירעד הכותל משיעור מחיצה עשרה טפחים ביביר החזוי (אויח ס"י צו סיק ב'). שבוננו למה שפסק השוע שاعتבא שיש בה ד' על ד' אימה החשובה כפתח לעיר יהוד, הרו שהכוטל לא נתמעט משיעורו. מכאן, דעת התורתם הראשון הביאו הרמייא שם, שאם מלא עפר ברוחב ארבעה משני ציד הכותל, הרו הוא ממעט שיעורו.

[ביה"ל דה' אב]

שנוי טפחים שהוא קרא"ש לחקרא⁽⁶⁾.

(57) הראייש (ערובין פ"ז ס"י ד) הביא שתו דעת, באיה איפן אין הסולם מועל אלא כשהוא מגיע בראש הכותל. דעה א', שאם רחוב

הלבות שבת בימן שubit

המשך מעמוד 482

[משניב ס"ק צה]
סלם כל-שחוואי.

(74) ושערו כובר הסולם, כתוב החזוי (אויח ס"י צו סיק ב') שצריך שידtro בו את תנאי הסולם שנגנאא בשוער לעיל (ס"ח), דהיינו שהיה בו ארבע שליבות, או שהיו השליבות בברות שאו כובר קוינו (וראה מה שבתבנו לעול סיק טו בשערו כובר הסולם).

[משניב ס"ק צו]
אל-אס-סְנָן סְקִי הַוָּא בְּפֶחַת מִשְׁלֶשֶׁה טְפֵחִים לְרֹאשׁ הַכּוֹתֵל⁽⁷⁾.

(75) וכן לדתיר לעיר ויהה, כתוב החזוי (אויח ס"י צו סיק ב') שלא מועל סולם שרוחבו כל שהוא, אלא צורך שהיה אורך שליבות הסולם לכל הפחות ארבעה טפחים. וכל זה לעת השוער (ס"ט), אבל לפ' דעת החולקים שהובאו בכיה"ל שם (דיה אבל), אין צורך סולם אלא לסלק היסרין מיעוט באיר שחרי לדון פרה ד' בפרש פרות מי' כיון שהו רחוב ד' על ד', ולענן זה אין צורך רחוב ד' וד' בכל שהוא, מכיוון בתוטי (ערובין עג, ב דיה אט), וכן מהתאר מדרבי החזוי (שם).

[משניב ס"ק צח]
וְלֹא יָקָא בְּרוּךְ.

(76) בסעיף זה, לעצם סולם שאצל הוז, כתוב השוער שלא יהיה ג' טפחים בין שליבה לשולמה, ולעליל (ס"ח) לבבי סולם שבא לדתיר לעיר שני החזרות יהוד, לא כתוב תנאי זה. ובכתב הערך השלוחן (ס"ב) לישב, שלעל מדורב בסולם שהוא קבוע, שאו ניח לעלות עליו ובכשהמרחך בין שליבה לשולמה הוא יותר מג' טפחים, וכואנו מדורב בסולם עראי, שرك אם המוחק בין שליבה לשולמה הוא פחות מג' טפחים ניח לעלות עליו. אולם ראה לעיל (ס"ק ס), שלעת החזוי בכל מקום צורך שהשליבות יהיו עצומות אחת לחברתה בתרך ג' טפחים, וגם כאן הערך סולם שכובדו קוינו, וראה מה שבתבנו לעיל (ס"ק צה).

[שו"ע שם]
אכל סומכו אצלו לאו⁽⁸⁾.

(70) כוה ב'

[שו"ע שם]

שנוי אין גבוק עשנה עד סזיני⁽⁹⁾ וכו', ואם הוא גבוק עשרים⁽¹⁰⁾. (71) ועובי הוז עצמה, כתוב החזוי (אויח ס"י צו סיק ב'), שצריך שהיהה סולו בתרך פחות מעשרה טפחים מהקרע, שרי שיעור זה הוא כדי שיוכלו לעלות מן הארץ על גבי הוז, ואם שיערה טפחים עד תחתית היז, נמצא שבדי לעלות על היז עלה יתרה מעשרה טפחים. וזה עוד בהערה הباءה.

(72) שיעור עשרים טפחים אלו, כתוב הורטיא (ערובין עט), א' שהם במרות שותקות, שאם ימודד בעקבות היז גם היז עצמו רחוב משחוואי, ואם יניח היז בדרכו בסוף העשרה טפחים, ישאר פחות מעשרה נפחיב עד ראש הכותל, החזוי (שם) הקשה, שידי כל היז צריך להזת בתרך פחות מעשרה טפחים מהקרע, ואם כן על ברוחן נשאר עשרה טפחים מסוף גובהו של היז עד לעלה, וצריך זיז נסכך כדי להגיע לראש הכותל וראה העזה הקדמתה, ונמצא שכוכבו שעבורו עשרים טפחים, לטעם צורך שני זיזים כדי להתир להשתמש על גבו.

[שו"ע שם]

צורך שני זיזין, אחר בתרך עשרה עתירה כתתקזזים ואחד למעלה מפניהם בתרוך עשרה קעליוניס⁽¹¹⁾.

ד שם מתקרא סכל
ה שם ט קרא אל שם
ו שם קרי י שם
בגרא עז ועה
כ שם

וניהר עד שיגיע (פ) לראש הכהן; ואמ אין בה ארבעה על ארבעה, אין מועל אפלו להשתמש (פד) בנהגו: י' (פה) זכה ספל שיש בו (פז) ארבעה על ארבעה זבזה כל-שהוא ומעת בו גברתו מעשרה, מטר להשתמש בנהג המעוות, ובלבך (פ) שיחברנו בטיט: יא (פה) "בנה אצטבא על אצטבא, אם יש (פט) בתקתונה ארבעה על ארבעה, או אם אין בה ארבעה על ארבעה ריש אצטבא, בעלויינה ארבעה על ארבעה (ז) *וְאַנְזָן בֵּין זו לוֹזֶה שְׁלַשָּׁה טְפִיחִים, ימְנִי לְהַתִּיר (זא) להשתמש עליו, *אכל לא מני למחוי בפתח (זט) לעורב יהר: יב' יז' (זט) היוצא מן הכתל ריש בו ארבעה על ארבעה (זט) והנץ עליו (כח) *סָלֵם בְּלִשְׁהוֹא, מועל (זט) להתר למשמי הכהן, והוא (כח) שליטה שוליחה בפתחותה בגבורה מן קארן שלשה (כח) ולא יהא בין שליחת לשליחת (כח) שלא תחא שליטה שוליחה בפתחותה בגבורה מן קארן שלשה (כח) סומכו אצלו לאו^ט. יוכל ומן שאינו בגבורה הכתל שלשה, והוא שיניהם הפלם (צת) על-גב האיזו^ט, אכל (זט) סומכו אצלו לאו^ט. יוכל ומן שאינו בגבורה הקמן העשיןיהם טפחים כי בינו אכם שמנחו באקצן, שהרי אין גבורה עשנה עד קאיו^ט וללא גבורה עשנה קמן עד ראש הכתל; ואם הוא גבוק עשרים^ט, אדריך שמי זיון, אסף בתוך עצמה שפחתונים ואחד לבעלך ומפניו (ק) בוחן עשרה העליינים^ט, (קא) שאם היה גבוק עשרה לא סגי לה בסלים בְּלִשְׁהוֹא,

באר היטוב

מגנְדָבָרָהָם: (1) סּוֹמְכָה. פֶּרְוַשׁ, שְׁפָעָה שְׁפָלָם לְכַתֵּל אֶצְלָ הַזָּן, אֲבָכָ לא חָרָה:
חַדְלָם וְדָרָא לִזְיָן:

(ס) שִׁיחָרְבֶּג. חברו שא"א לשפטו ונדר שיכפר בדקה, ע"כ גרי בשלט ר' רבנן: (ד) להזכיר. אבל לא לזרב יתלה אלא אפסי מאי לראש הפלל.

כאות הלהקה

שער הצעיר

(קנ) מאמר פרדרקי עוצמי-אלגיים, ותפסו על עלת-שבטה בוהה, עין שם: (קנ) ג'ש': (קנ) ג'רמאנית והגרז'ן וש'א: (קנ) מארטינריך ועוצמי-אלגיים, ותפסו על עלת-שבטה בוהה, עין שם: (קנ) ג'רמאנית והגרז'ן וש'א:

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שֻׁעַב

ביאורים ומוסיפים

(64) בטעם הדבר שהאטבעה העליונה שאין ברוחבה ד' על ד' אינה ממעטת את שיעור האטבעה התחתונה, כתוב החזירא (או"ח סי' צו כ"ק כד) שכן שכף הרגל נכנסת במרוחק שבין האטבעאות, יכול לעמוד על התחרונה ולהשתמש בראש הכלול.

(65) כלומר, שעריך שלא ואו אירג' טפחים בין תחילת האטבעה לקרקע, אף על ידי שבעזרך עובי האטבעה יש יותר מג טפחים לקרקע. ונעם הדבר, משום שמדובר באטבעה רוחבה ד' על ד' שוכלה למעט גם כהיא גובה יותר מאי טפחים, ורק שאם היא גובה יותר מאי טפחים נחשב מיעוט באירג', וכן ד' שתחולתה תהיה בשיעור לבד לקרקע. ואינו רומה לטלום שעריך שהמחלוקת בין השילובות לא יהיה ג' טפחים. כאמור בחזירא (שם סי' ס"ק ג).
[משנ"ב ס"ק צ]

ואין בין זו לזו שלשה טפחים⁶⁶.

(66) צורת מודית ג' טפחים אלון, כתוב החזירא (או"ח סי' צו סי' גג), שמודדים מוחדר העליון של האטבעה התחתונה לניגר התחרונה של האטבעה העליונה.

[ביה"ל ד"ה ואילך]

עין בגאניד' משנה שם שפופה על קראט"ס⁶⁷.

(67) כונתו לרבי הרמב"ם שפק (פי"ג מהל' שעובין היה), שאם החליבה התחתונה יינה רוחבה ד' טפחים, ובינה לבן הuliaהlein לכט טפחים. מועיל להתריר להשתמש על הכלול, ומה ריק חיליל כאן שלדעת הרמב"ם מועל גם אטבעה גובה ג' טפחים ג' טפחים ורק לא חוכר שתוליה ברוך ג' טפחים לקרקע, והזכיר שיעור ג' טפחים רק בגין גובהה כדי להשלים שיעורה לד' טפחים, וכן לא חוכר שעריך שתוליה העליונה רוחבה ד' טפחים. הקשה המגדר משנה, שבגמרה מפורש שעריך שהיה בעליונה ד' טפחים.
[ביה"ל שם]

ונרשות"⁶⁸ א' בתה"שין מליחב דבר זה.

(68) שפירש את דבריו הגמרא (עירובין עו, ב) שאם אין בתחרונה לרוחה ארבעה רוחש בעליונה, היינו שיש בתחרונה ארבעה רק בעירוף העליונה, וכן אין ביןיהם ג' טפחים. הם מוצטפים מכאן בלבד באטבעה אחת עוקמה, וממעטים את שיעור הכלול, וה חזירא הקשה (או"ח סי' צו ס"ק ב"ד), אויר אפשר לצרף את שתי האטבעאות, והרי אי אפשר לעמוד על שתיהן יחד ולהשתמש בכלול.

[שו"ע סי' ב]

והוא שיעירך נפלם על-גב עלי"ב העזיז⁶⁹.

(69) כהה ז"

המשר במילויים עמוד 24

[משנ"ב ס"ק פג]
לראש כבכל⁶⁸.

(68) מלשון וזה שבכתב השיער שעריך שהאטבעה תגיע בראש הכלול, ריק החזירא (או"ח סי' צו סי' גג) שאם בנה אטבעה אחת ובונה פחותה מאי טפחים, וסמכה בתוך ג' בראש הכלול, הרי היא מועליה להחישב כפופה בין החזרות. אלטס כובב שם, שכן שעריך שיעיר בראש הכלול ולא ד' ברוחב ד' על ד' טפחים להחישב כפוחה [לדעתי השוער על פי המהראם], על כן צריך שלא יהיה הפסיק ג' טפחים מהקרקע ובין שלביה לשילבה עד ראש הכלול.

[משנ"ב ס"ק פח]
בפה ספל וככיו⁶⁹.

(69) החידוש שבבלבזה זו [אף שבכל פרטיה היא דומה לאטבעה], מיאר הריטבא (עירובין ע), א' ד'ה אמר רב נהמן) שבלמים שהוברים לקרקע ממעטים את שיעור הכלול, אף שאם לא חיבורם אינם יכולים למעט אפילו בשידרטם רק, ולא גוזו בהם חיבר אתו לא חיבר.

[עשה"צ ס"ק גה]

ובן הספיקו הפי' זאליה ופה לזרע, ולא פקגן-אברגטס⁷⁰.

(60) שיחלק בין ספל שאית מבטלו לארכ שמותר להשתמש בכוטל רק בוגדו, לכן אטבעה שהוא מבטל לארכ ולכך מותר להשתמש בכל הכלול. והפמי' הקשה (משב"ז סי' ז), שהרי בהנאה כולם (עליל' סי' ח) מותר להשתמש בכל הכלול אף שאינו מבטל שם. ותייחס, שדרוקא כסולב מותר, כיון שריאשו מגיע לראש הכלול, מה שאין כן ספל.

[משנ"ב ס"ק פג]

ש'חבקנו בטיוטו⁷¹ וכו', שאז א' אפשר לשלו' מכם בעתה⁷² וכו', מפער לטלו' קתפפ' בשקב⁷³.

(61) ואם הספל בדור עיר שאינו ניטל ביר אחת, הספק הפמי' (אי"א סי' י"ח) אם כובדו קויבו' וממעט אפילו אם אין מוחbor בטיט, ונשאר בצעץ.

[ווארה מה שכותבו לעיל (ס"ק ס"ו) בשיעור הכלור הנוצר בסולב]
ואם כפה עירבה שלשן בה, שאסור לטלטה משום מוקעה וכיין
שהיא כליל שמלאכתו לאיסטרן, בתב הפמי' (שם) שאינה ממעטת,
משום שמותר לטטל את העירבה לצורך גופה ומוקעה.

(62) בטעם האיסור ליטול את הספל נחלקו הרשנסט. רשי' פירש (עירובין עז, ד'ה דאיית) בהוח אמיןא של הסוגיא שם. שמודרב
בספל שיש לו אוגנים שאסור ליטול משום שדרומה לחופר. וכותב הריטבא' שם (ד'ה ופרקין), שלמסקנת הגמרא שמודרב באופן שהספל
מוחבר שעריך דرك ברדי ליטול, איסורו הוא נק הורה משום חופר ולא
מודרבנן, והביא שיש אומרים שנחשב למלאכה שאינה צדקה לגופה,
אייסורו רק מודרבנן. וודר הביא, שמקצת מרבותיו פירוש שוכח
מלאכה ואוריתא. ביוון שהקרקע שלו וכשMOVEDIA את הספל הוא
מתנק את קרקע הבניין, ובזה דעת של איינו מותכו'ן ממחכין.

(63) הטעם שהספל לא געשה בסיט לטיט. ביאר דמי' (ס"ק יח) וכן כתבת העורך השלון (סי' ט), שאן הספל משמש את הטיט. וכותב הטיט משמש את הספל. וכען סברוא וזרכט המשנבי' במקומות אחר (סי' שי' סי' ס"ק ב"ט) לגביו צנין שטמן בעפר, שכן שאן בונטו' שהעטנו ישמש את העperf אלא אורבה העperf יישמש את הצנין, אין העטן ביסיט. וכן כתבת לגביה המטמיין את הקורה בעperf (סי' רנט סי' ט), שאן ביסיט הקורה געשה בסיט לעצמא, משום שאן הכסוי תשמש לעperf אלא
העperf משמש את הקורה להרממה.

[משנ"ב ס"ק פט]

מפרט להשתמש על כבכל⁷⁴ וכו', בותך שלשה טפחים במנוף
לאין⁷⁵.

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן שֻׁבָּע

ביאורים ומוסיפים

של איסורי שבת התייר בבין המשמות, אבל לא איסורי שבת אחרם. דילך נסף כרב העולות שבת (ס"ק יב), שאלין בון שאיסורו רק מושום שבות, נשאר בו שם פתח וرك' ארייה הוא דרביע עלייה, מה שכן כן אישירה שאיסורה מן התורה, אין עליה שם פתח כלל.

[משנ"ב ס"ק קג]

לא גנרו על שבות של דבריםיהם⁸¹.

(81) ואך שאסור בשבת עלולות על האילן, ואם כן הפתח אינו ראוי לכל השבת, כתוב המג'א (ס"ק כד) שמועל מדן שבת שהורתה הוויה, ובכו שפסק הרש"ע ל�מן (ס"י שער ז"א). ובשות' רעק"א (מהדור' ס"י יד) הקשה, שלא נאמר דין שבת שהורתה הוויה באופן שהמחיצה אינה ראוי לכל השבת, ובכו שפסק הרמ"א לעל (ס"י ששה ס"ז), ואם בן גם אילן וזה, הוויל ואסור לעולות עליז בשבת, נחשב שאיתן ראוי לכל השבת, ותירץ, שבין שהאלן קיים לכל השבת וرك' מחמת איסור לא יכול לעולות עלייה, אם כן נשאר שםفتح עלייה, ואומרם 'שבת שהורתה הוויה' אף שטומן להאסר, וכעין זה כתוב החזו"א (או"ח ס"י צו ס"ק לא).

הירץ אחר כתוב החוספה שבת (ס"ק מו), שבמוקום שהקלוקל של שבת [זהנית האיסור לעולות באילן] לא שייך בבין המשמות, אומרים 'שבת שהורתה הוויה', ורק לענין קלוקל שהתקלקל בשבת [בגן שעומד להיסטור על יד נברוי] שקלוקל זה שייך שהיתה גם בבין המשמות, וזה אין אומרים 'שבת שהורתה הוויה', וטעמו הוא כיון שבין המשמות ההויר הוא מוחלט.

[משנ"ב ס"ק קטו]

לא תישען לך⁸².

(82) וכן אומרים בה 'יבתו מבתת שיעורה' ולא חשב כפתח, כמו שאומרים לגבי קורה שעשאה מעצי אישורה, שפסק השו"ע לעיל (ס"י שוג ט"ז) שהוא פסילה מושום שכתרוי מבתת שיעורה. ובטעם החיליק כתוב החוספה שבת (ס"ק מו), שקורא כיוון שיעיר שיעורה הוא מושום חשבות, שייך לומר בה 'יבתו מכתת שיעורה', אבל אילן לא שייך לומר בו בן כיון שלמעשה ראוי לעולות, וזה שם סולם עלייה.

[משנ"ב ס"ק קטז]

קhum רק משימות סיג וגנרטו⁸³.

(83) הירץ אחר כתוב החוספה שבת (ס"ק מה), שמה שהחביר השו"ע שלא לעולות על אילן יבש, מזכיר הווא מרבני הרמב"ם (פכ"א מהל', שבת היי), וכן לעת הרמב"ם [שהיא הדעה הראשונה] האילן נחשב לפתח מושום שלא גורר על שבות בין המשמות. והרא"ש שפסק שאילן לח לא נחשב לפתח, הרי והוא מתייר לעולות בשבת על אילן יבש, ונמצא שלבי השיטות אילן יבש נחשב לפתח, ובידינו שהם מרבני אין לנו להחמיר בחומרות ב' החיטוט. ובענין זה כתוב התורת חטאת (כלל לדין יג).

[משנ"ב שם]

שפטעד לקלבה פסקנא קראשונה⁸⁴.

(84) ואם בחזר אחת יש אילן ובחזר השניה העמידו סולם ווק המשך במילאים עדモ 25

[משנ"ב ס"ק קב]

בדרי שיחינה ראיי להעמיד סולם על ויז המתקבזין).

(77) לשון זו, בתב החזו"א (או"ח סי' צו ס"ק בו) שאינה מודרכת, שהלא אין די שיחה ראוי להטיל סולם, אלא ערך שיטיל סולם שיחיה גם בן קבוע, וכן שיחה ראוי לעמוה. אלא שהקשה על דין זה, שהוא לעיל (ס"ח) פסק השווי שטולם וקורף ממעגע, ומודעת בכך העתיק שהווים יהיו זה שלא כנגד זה. ותירץ, א. שאמ' הדברים יעמדו זה כנגד זה, אין ראוי לעמוד על הוו בזיפפה. ב. טבשעף זה אין התייר מושום הסולם, שהוא רוחבו בל שהו, אלא מושום הוו, וכייד שלא יחשב למיניות באחד, צרך שהטולם והוו ייחשבו באחד, ואינם נהשבים כאחד אלא כשהטולם עומד בעוראה קבועה.

[שו"ע ס"ג]

ונרתקים זה מנה כדי שיקא בשנייהם ארבעה ומלא האויר שפניהם בקשי⁸⁵.

(78) כזה

[שו"ע שם]

ואם העמיד הפלם באמצע ומקש מן הצד⁸⁶.

(79) כזה

[שו"ע טט"ו]

שאסור לעולות עלייה מן הצד⁸⁷.

(80) ואך אם היה איסור זה רק מדרבן, בתב הרעק"א (גלוין שר"ע) שים כן לא נחשבفتح, ומה שכרב הרש"ע שאסור לעולות עלייה מן התורה הוא לרוחחא דמילתא. ואינו דומה לאילן, מושום שرك השבות

הַלְכֹות שְׁבָת סִימָן שֻׁבָּ

(כב) והוא שילא יקיו בזעיר זה בזעיר זה שנאיו להטיל סלט מנה לעה: יג להעמיד שני סלמות זה בצד זה ולא קיה בשנייהם משך ארבעה, והרHIGHם זה מנה כדי שיהא בשנייהם ארבעה (כח) ומלא האור שביניהם בקשׁה⁸⁴, איןנו מוציא לא להתייר למשתמש עלייו ולא לעיר יחר, שמקומות מעמד הרגלים הוא באמצע הסלט ואין ראוי לעלות בקס. ואם העמיד הסלט באמצע (כח) והקש בין הצדדים, (כח) מהני בין להתייר להשתחמש עליו (כח) בין (כ) לעיר יחר: יד אין הסלט לריבב ארבעה (כח) ומקוק אצלו בפמל להשלימו לאربعה, (כח) די לו (כת) שיחק בגלבה עשרה. ואם לא העמיד סלט כלל אלא הרק במלון כמי שליבות של סלט לעלות בו, (כח) אדריך שיחק (כיא) בכל גבה הפתל, (כיא) ומוציאין בין להתייר משמש בין לעיר יחר: טו יתיה אילן בצד הפתל וعشשו סלט לפטל, (כח) אם נצוץ מערבען אפר: אבל אם עשה אשורה סלט לפטל, אין מערביין אסף, מפני שאספור לעלות עליך מן התורה⁸⁵, שהרי אסורה בהנאה. וותרא'ש זיל במב בהפה, (כיד) דאלן אין מוציאין מושלן (כת) ואשרה מועלת, והוא שתהא ע (כת) יבש: טז (כיא) *סריין שבין שמי חזרות (כיה) עמל עשרה (כת) וריבב ארבעה⁸⁶, אין יכולון לעיר יחר אפלו פלא (כח) פכו וולש (כבא) *בכל זמן שלא בטלן. [*] ואם היה (כבב) פלא עפר ואזרות. (כב) אפלו סקמא

שער תשובה

[*] ואמ' היה מלא עפר בר'. עין בשות אמונה שמואל שבח מדברי קרייר יהלום

באר היטב

(ט) לערב. הינו בושאן לראש הקתול, כמ"ש ס"ח: (ט) יבשה. צ"ע, דבריש

בארור החקיקה
 מה שבסביבנו קשים ליחס אמירותיו, והוא מזמן עוננו: * סירין שבען שמי חצרות.
 והוא הודיע אם קינה פירין בנה מפסיק במלצת אחים על-גבי כל ארבעה ושׁ בו דירון
 ממקאן ומכאן, ונענשה על-ידייה כשבן חוקו נישׁוּן, וופשיט הוא: * כל זקן
 שללא בטלן. רצחה לומר, אפללו דודע לנו שאין עמידר לפונחו קביני שאין דרך לו,
 כל-זקן שללא בטלן פניו לרשותו ושי', וגורשו רגנו בוגנאל כל-זקן שללא הפסים
 לה נבן מוחך בסכה יובוקרים טען, ועוד מבאר בסוגיהם, דרבכירות וכוכחות
 בבלבול על-הן בלבולם שלם יבוקרים טען.

השלשורן שצאנין (ספ') נושא שליבות: (ק'ו) **ונענש מן נגנו**. בכהה נושא נחלם שהשלשורן שצאנין (ספ') פשח רטב ארכעה טפחים נצללים: (ק'ה) **מגנ'י וכור'**. לפי שchap-הרגל עוללה בסלם, ונכח שמן סדר (ט) ראי' להפזיק בו בגדין וללולות: (קו) **בין לערב יסיד**. אם מופיע (ט') לפחות משלשה טפחים לרأس הפה ועשוון בן גם בחר השנית, וכן בכל השינן סיכה שאנו לזרבב יסיד מריר שעשה כן גם בחר השנית: יד (ק'ו) **וילקן אצלו בפמל**. בגין שחר הפלים בישר ומוק מאן ומאנן בפמל שעה עב, ורעשה קמין (טב) שליבות להשללים השעור של רוחב ארבעה טפחים: (ק'ח) **די לו וכור'**. פרוש, אבל הפלים עצמאו ציריך שיעלה עד ראש לפטל על-בל-פלגים פחות משלשה טפחים, וג'אל בקע'ה עשרה. שחו'ו (טג) **שערו גבה פחת**. ואַרְעִלְפִּי שפטל עכבה נתקה ונחס אין פלים ותוב ארכעה טפחים, אין בקב'ם כלום. (טג) **שָׁנִי נְכֹל לְעָלוֹת כֵּן אֲשֶׁר הַפְּלָל**, ואנכם אם ג'אל נתקה ונחס אין נוח בפלך נכה הפלט, (טס) **דָּבָה אֵין כָּל כָּךְ לְעָלוֹת כִּמו בְּשָׁלֵיבִי לְסָם**: (ק'יא) **בָּל גְּבָה הַפְּלָל**, ואנכם אם ג'אל מין קפאה נק פחות משלשה טפחים שלא חקוקו, מספבנא גב'ין רמג'ני [פמ'ג]: (ק'יב) **ומונעיל וכור'**. זה גם אירישיא: טרו (ק'יג) **אם רְצֹו מְעַרְבִּין אָחֵד**. שאין אסוד לעלות על סוף אלין בשבת אלא מדבריו וופרים, ובביז'ון משוח, שהואר שעה קנית קערוב, לא ג'ונרו על שבות של דרביניס: (ק'ו) **שְׁאָסָר גַּעַלְוֹת בְּשִׁבְתָּה וְהַאֲסָר אֲמַכְּחָה שְׁבָתָה, וְאַזְּנִיר דָּבָר לְשָׁבָת**. דסני לה **שְׁנִי סְוֻחָרָן**: (ק'טו) **וְאַשְׁנָה מְוַעַלְתָּן**. הוואיל וליית בה מלחום אסור שחתה, אַרְעִלְבִּג שְׁשָׁה אסור אחר שהוא אסור עבורי-תילולים, לא חישין ליה⁽⁸²⁾, (טט) **דָּמֵל קְקָום פְּתָחָה הוּא, וְאֶנְהָה הַרְבִּיעָ עַלְהָ**: (ק'טו) **יבְּשָׁה**. שאין זו פרות ועלאין ועתפים, דיאו לא חישין שפא יתילש, וימטר לעלות עליו בקשחת מדינה אי לא קושום אסור אשנה. עזין לעיל קינן שלו קיש לשאר שללות אפלו באילן ביש, (טט) **הַקְּמָה** נק מישום סייג גדרון⁽⁸³⁾, שלא יבואו להקל בשר אילנות. עזין באליה רכה שצקדד להלכה פברא קראשתה⁽⁸⁴⁾, שהיא דעת הרקה פוסקים: טז (ק'ו) **חרץ שְׁבִירָה** בגורות. פרוש, שלא קה בפיין שום קח'יה קמפסקת רק חרץ בעלא: (ק'יח) **עַמְקָן עַשְׂרָה וּכְרִי**. שבשים שאהיה שגבורה עשנה מפסקת ביין קרישות, כן חרץ שהוא עמל שעור זה גס'ין (ט) **מְסָלֵק גְּרִישִׁוֹת**. וממי שטורץ הולך באל אנקה גמזה אל קאה, דאם גונקסר אוכעה טפחים נחשב אוthon מוקט' בפח'ם⁽⁸⁵⁾, וברדפקה בעשי' ז: (ק'יט) **וְרַחֲבָה אַרְכָּעָה**. טפחים, דוחות מקאן (פל) **נוֹת לְפִסְגָּן** משלחו אל שעה'ו⁽⁸⁶⁾ ולא חשב בפתקה, (טפ) **אָמֵן מְבָרֵךְ שְׁנִי**, וגם זה מעריך שחתה (טג) **כָּל שְׁתָח הַקְּרִיז רַחֲבָה אַרְכָּעָה טפחים, וְבְדִימָגֵח לְקַמָּה בְּקַעַרְיִז**: (ק'כ) **קְהָן וְקַש**. שראיא למלא כל בפהה, (טפ) **דָּאמֵן מְבָרֵךְ שְׁנִי וְקַש כְּרָות שְׁאֵין לְפִאָכֵל דְּהָמָה**, דינו בעדן ואפלו סקמא נמי קבשל: (ק'כא) **כָּל זְמָן שְׁלָא בְּטַלְוֹ**: (טט) **וְאָמֵר לא שְׁקִילְבָּא מְקָא**. ויש אומרים שאפלו לא אמר בפיו (טט) **רַק שְׁהַסְּכִים בְּלֹפְוֹ לְזָה**, גב'ין מפליא מתפשט: (ק'כט) **מְלָא עַצְּבָר וּכְרִי**. סינוי כל אנקה קדרין, או על-בל-גנבים ביומך מעשר אמות נדי לאו הוי בפתח ואמ רצוא קערבן' שוניכ'. ודע, דמה שפטב' שלא עperf' הוא (טט) **לא בְּרוֹקָא, דָּאמֵן מְעַמְקָן מְעַשְׁנָה גַּמְבִּין דְּרָאָן הַכִּי**: (ק'כג) **אָפְלו סְמָמָה**.

שער הצעיר